

ANDRA TIDER.

Av Maj-Britt Blomqvist, Södra Harads

- Kom in och ät, pappa!
- Jag vet inte om jag har tid!
- Snälla pappa, den där veden hinner du nog såga i alla fall och det är ju en dag i morgon också.
- Det vet man aldrig. Men när du blir lika gammal som jag så förstår du vad jag menar. Jag kan ju ligga med näsan kall i morgon, vad vet jag?
- Ja, men då behöver du ju knappast någon ved heller. Kom nu!
- Ja, ja.

- Vad är det här för något? Kallar du det här för mat?
- Pizza, pappa. Pizza!
- Pissa! Bara namnet säger ju allt! Nymodigheter!
- Ja, men du kan väl smaka lite. Det är faktiskt gott.
- Ha, tacka vet jag strömming och potatis eller hederlig gröt!
- Men pappa, det är andra tider nu. Du måste försöka hänga med!
- Ha. Andra tider, jag tackar jag. Nu ska man äta upp maten för korna också. Gräs och svamp, Fy sjutton!
- Ja, ja. Jag vet din inställning, men det är faktiskt hälsosamt.
- Jasså! Visa mig svart på vitt om någon ko blivit över 80 år som jag.
- Nä, men pappa, nu ska vi inte bråka om maten. Jag ska koka köttsoppa till middag, jag lovar. Men jag har tänkt på en annan sak. Om du ändå skulle skaffa dig telefon?
- Nej, har jag ju sagt!
- Men tänk vad roligt. Vi skulle kunna ringa till dig varje dag. Bara få höra hur du mår och vad du gör. Och du skulle kunna ringa till vänner och bekanta. Vore inte det roligt?
- Nej, det kostar pengar.
- Men vi har ju sagt att vi betalar. Du behöver inte lägga ut ett öre själv.
- Herre gud vad du tjarar flicka! Har jag inte lärt er att nypa hårt om penningpungen? Men nej då, ni ska bara strö ut slantarna vind för våg.
- Ja, men vi är ju flera syskon. Det blir inte många kronor på oss var.
- Och ni skulle ringa stup i kvarten så jag skulle inte få göra annat än sitta i telefon. Nej tack! Jag har väl annat att göra, veden till exempel. Hur skulle det se ut om vinterveden blev liggande under snön, bara för att jag inte haft tid att såga upp den för allt telefonskvallrande?

- Ja, ja. Men en TV då?
- TV! Är du från vettet? Vad i herrans namn skulle jag med en TV till?
- Som sällskap bland annat. Vore det inte trevligt att se vad som händer i stora världen?

- Jag har radio och den är inte heller gratis, så det räcker för min del. Förresten minns jag när jag var hemma hos er, den där karlen som blev instängd i en tunnel under jord någonstans i Stockholm. Minns du?
- Jo, och nog tyckte väl du också att det var spännande se hur dom lyckades rädda honom?
- Jo, jo. Men sedan började hela karusellen.
- Vad då för karusell?
- Minns du inte? Dom släpade ner karlstackar'n åtminstone tre gånger som jag såg, kanske fler också, ner i tunneln igen bara för att visa hur räddningen gick till. Vilka idioter!
- Men pappa! Det var ju inspelat, filmat förstår du! Sedan körde dom filmen i repris.
- Ja, nog är du godtrogen. Man börjar undra vem du släktar på? Inte är det på mig i alla fall, men någon TV blir det inte, så mycket du hör! Förresten, den drar elström. Inte ska du tro det är för ro skull man sliter med veden. Tänk bara vad alla läkarbesöken kostar.
- Men du har väl inte varit hos doktorn så ofta, du har ju varit ganska kry.
- KRY! Tänk på min reumatism. Hur tror du det skulle ha sett ut om jag anlitat doktor efter varje gång jag legat vaken med värken? Jo, jag hade fått gå från hus och hem och inget hade dom kunnat göra, bara ta betalt. Fy sjutton! Men jag hade mina egna knep.
- Ja, jag minns dom där myrstacksbadet. Mamma sydde en påse av lärft och du grävde upp en myrstack, fyllde påsen och la den i badvattnet.
- Jojo minsann och det var gratis!
- Men hjälpte det?
- Nå, inte vet jag, men som sagt var, gratis var det.

- Du skulle behöva köpa dig nya kläder. Byxor och en varmare jacka.
- Men svamla inte! Nog har jag väl kläder allt jag behöver. Garderoberna är ju fulla.
- Jasså. Jaha. Du menar alla dom där lappade byxorna som har blivit stora som säckar. Du har ju magrat. Du äter alldeles för lite.
- Är vi nu där igen? Fick du som du ville skulle jag magra ännu mer av allt gröngräs du vill stoppa i mig. Förresten, vad är det för fel på jackan jag fick av Pelle?
- Men pappa, den är ju flera år gammal och totalt omodern.
- Omodern? Jag är väl också omodern så vi passar ihop!
- Men det är ju andra tider nu. Ingen går omkring med krimmermössa och svart pälettnumera.
- Jaha! Var det mössan nu också? Den duger, punkt och slut!

- Egentligen skulle du söka dig in på pensionärshemmet. Då slapp du slita med veden. Och sällskap av dom andra skulle du också få. Behövde inte vara så ensam, menar jag.
- Nog har jag funderat på det också och så bor det så många änkor där (skratt), men jag vet inte. Dom håller på att vara så gamla och rynkiga allihop.
- Men pappa! Vad har du för förväntningar?
- Ja, dom kunde väl i alla fall klä sig lite ärtigare, men bara långa kjolar, gråa blusar och rutiga förkläden allihop.
- Ja, där ser du. Vad tror du dom skulle tycka om dina gamla trasor?
- Men det är väl en helt annan sak. Dom måste väl ändå se till människan bakom och en stilig karl som jag.
- Ja, du är både galen och vis, som dom säger, men ändå är du den bästa pappa jag har.

- Vet du vem jag träffade när jag var till affären i dag?
- Vem då?
- Jo, den där mannen som ville köpa huset av dig. Han sa att han varit hit och tittat på huset. Det har du inte berättat.
- Nä, det är ju inte sålt ännu.
- Men vore inte det klokast. Vi bor ju alla så långt ifrån och du skulle slippa all omtanke som följer med ett hus.
- Nå, vad sa han?
- Ja, nog lät han intresserad. Han pratade om att man kanske måste byta panna.
- Den är gammal förstås. Men hur hade han tänkt att få ut den gamla och in den nya?
- Jag tyckte han pratade om att göra hål i grunden och ta den vägen.
- Aldrig! Ingen ska komma hit och förstöra en så bra och rejäl kåk. Det blir ingen affär!

Epilog.

Dottern står i hallen i det tömda barndomshemmet. Hon ser sig omkring en sista gång. Sen går hon ut, stänger om sig och lägger nyckeln i brevlådan. Nya ägare ska ta över. Sakta går hon mot bilen. Hunden i baksätet viftar på svansen och hälsar med ett kort skall.

- Nu Karo ska vi åka hem, säger hon. Hon vrider om startnyckeln och påbörjar den långa hemfärden. Plötsligt leker ett leende kring mungipan och hon utbrister halvhögt:
- Pappa, du hann aldrig skaffa dig någon dator. Du hade nog inte hängt med nu heller.